

Selvangivelse, eller i hvert Fald sætter saa stærkt Pres paa at fremskaffe Selvangivelse, at en saadan faktisk bliver det gennemgaaende. Thi naar man med de nuværende slappe Regler om Selvangivelse indfører en saadan Regel, vil det blot føre til, at mange flere undlade Selvangivelse. Det er nemlig en meget vanskelig Ting at angive disse Naturalnydelser korrekt, og man vil være bange for at opgive dem paa sit Skema, naar man ikke er vis paa, at Opgivelserne ere rigtige, eller kan overskue Forholdet. Det vil føre til, at man i endnu mange flere Tilfælde undlader Selvangivelse, hvad der allerede er en saa stærk Tendens til. Jeg kan altsaa sympatisere med denne Bestemmelse, ikke som den staar, isoleret, men i Forbindelse med en Regel om tvungen Selvangivelse eller dog i Forbindelse med en Regel, der faktisk skaffer os Selvangivelse i de allerfleste Tilfælde.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i Lovforslaget findes Bestemmelser, som rettelig anvendte, ville kunne bidrage til at afhjælpe de Mangler, som jeg indrømmer, at Ligningen lider under ogsaa paa Landet — vel sagtens ikke mindst paa Landet. Jeg skal gøre opmærksom paa den nye Autoritet, der foreslaas indført, Landsoverskatteraadet, paa de Bestemmelser, der ere givne for at kunne indanke gennem de forskellige Instanser op til Landsoverskatteraadet, og navnlig den Adgang, Ministeriet har til at kunne indanke endogsaa hele Kommuners Ligning saavel for Overskatteraadene som for Landsoverskatteraadet, som saa vil kunne skønne over, hvorvidt Lovens Bestemmelser og de Udførelsesbestemmelser, der ere knyttede dertil, virkelig ere gennemførte eller ej. — Jeg tror ogsaa, at der kan opnaas en Del ved at faa en mere ensartet Vejledning for Skatteautoriteterne, end der før har været. Den ærede Ordfører (Jørgen Jensen) pegede i saa Henseende paa det ønskelige i Sammenkomster mellem de stedlige Skattemyndigheders Repræsentanter og Centraladministrationens Folk, hvorved man ved fælles Forhandlinger vilde komme til bedre Forstaaelse af adskillige Spørgsmaal og til en vis fælles Fremgangsmaade. Jeg tror ogsaa, at Indførelsen af Normalvedtægter paa mange Maader kunde være overordentlig heldig.

I hvert Fald giver jeg det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) fuldkommen Ret i det, han sluttede med. Det ærede Medlem sagde: Hvor megen Vægt man nu vil tillægge disse Anker, kan der jo være forskellige Meninger om. En Ting er sikker: Her er vakt en

Mistanke, her er vakt en meget stærk Formodning i udstrakte Kredse om, at der sker en Uret, om, at der lignes for slapt paa Landet, meget slappere end i Byerne, navnlig i København, og at denne Beskatning derfor ikke hviler ligeligt paa Land og By. Det ærede Medlem fortsatte: Naar en saadan Mistanke er vakt og deles af mange, hvis Meninger man ikke uden videre kan tilsidesætte, er det en Pligt for Administrationen at undersøge Sagen og at søge at komme til Bunds deri. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret. Og det vil Administrationen ogsaa gøre. Der er saadanne Undersøgelser i Gang — endnu er det kun Begyndelsen, der foreligger —, de ville blive fortsatte systematisk, og vi ville benytte os af al den saglige Hjælp, vi kunne faa, for at skaffe fuldkommen Vished, saa vidt som det er muligt i den Art Forhold, om, hvordan Forholdene ligge, hvad der tyder paa, at Ankerne ere berettigede, og hvor det er berettiget at slaa ned. En saadan Undersøgelse vil blive gennemført og dens Resultater udnyttede. Jeg kan forsikre det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer om, at Regeringen føler det i høj Grad som en Pligt, der paahviler den, og som en Interesse for det offentlige, at Ligningen bliver gennemført efter dens Aand og Mening, og at vi faa den Skat, som vi ere berettigede til at faa.

Jeg skal slutte med at besvare et Spørgsmaal fra det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch). Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg, hvis jeg kunde følge mit Hjerte uden Hensyn til politisk Taktik og den Slags Ting, saa ikke vilde være stemt for hans Skatteskala. Jeg har allerede udviklet, hvorfor jeg ikke kan det. Selv om det kun var Hjertet, der var med i Spillet, vilde mit Hjerte ikke tilsige mig at fritage alle de brave Mænd, der have under 7,000 Kr., for en Skatteforøgelse. Det kunde jeg ikke gøre, men det er ganske rigtigt, at i nogle Henseender vilde mit Hjerte tilsige mig at følge det ærede Medlem. Navnlig saa jeg helst, at Fradragene bleve noget større, baade de lokale Fradrag og Børnefradragene. Jeg saa ogsaa inderlig gerne, om det kunde gennemføres, at man kunde lempe Skatten for de mindste Indtægter mere, end Tilfældet er. Men de ærede Medlemmer ville vel nok indrømme mig, at det ikke er Hjertet, det kommer an paa i Sager som disse. Her foreligger en Situation, hvor det er ganske nødvendigt for Staten at skaffe sig en vis, betydelig Indtægt. Hvor stor den forøgede Indtægt skal